

[Riishøj]

sektor, og ikke vil gå ind på diskussionen om arbejdstidens længde, hvis man har den opfattelse, at udgifter til undervisning og forskning egentlig ikke er investeringer i fremtiden, men kun er udgifter, sådan som man kan se det i spareprogrammerne, så er det klart, at man når til andre resultater, end hvis man har den opfattelse, at forskning og undervisningsmidler faktisk er nødvendige og netop er nødvendige i en tid, hvor samfundet befinder sig i krise. Der er en sammenhæng mellem den økonomiske politik og synet på forskningsmidler og forskningsmidlers anvendelse.

Jeg håber i særdeleshed, at de radikale vil følge dette op. Jeg fornemmede i hvert fald på stillingsområdet og med hensyn til nogle generelle betragtninger om specielt budgetmodellen nogle chancer for, at vi kan nå frem til noget bedre inden for universitetsområdet, specielt med hensyn til stillinger og med hensyn til budgetteringen. Vi ved, at ministeren har store planer på området. Jeg frygter, at de planer fører til en udhuling af stillingsstrukturen og overgang til langt mere modebetonet og kontraktmæssig forskning og undervisning i et omfang, som simpelt hen fører til spild af ressourcer og til farlige foredringer. Derfor håber jeg, at denne debat i hvert fald har ført til, at vi følger denne sag nøjere i folketinget.

Helle Degn (S):

Jeg tror ikke, at det tjener undervisningsministeren til ære at gøre forsøg på at bortforklare, at der reelt er tale om nedskæringer. Jeg tror ikke, det virker troværdigt, når undervisningsministeren forsøger at vaske sort til hvidt. De tal, jeg nævnte, har vi fået oplysning om som medlemmer af folketingets uddannelsesudvalg, vi har fået dem som medlemmer af folketingets finansudvalg, og det tjener ikke noget fornuftigt formål at forsøge sig udi talgymnastikken og betjene sig af nogle andre tal for at omgå den væsentlige, konkrete historie, nemlig at der er tale om reelle nedskæringer.

Jeg vil nævne endnu et eksempel, vi har fået. Planlægningsrådet for forskningen har oplyst os om, at de foreløbige rammer f.eks. for Københavns universitets videnskabelige årsværker indskrænkes med 15 pct. på humaniora, 10 pct. på naturvidenskaberne og 8

pct. på medicin i den kommende 6 års periode. Dertil kommer de stillinger, der skal skaffes som et resultat af rekrutteringen af forskere. Men alt det kan vi jo blive ved med at diskutere.

Jeg vil selvfølgelig takke ministeren for den imødekommenhed, han udviser med hensyn til at informere mig yderligere. Det synes jeg imidlertid er lidt uinteressant. Det, jeg bad om, det, jeg efterlyste, var en invitation, om ministeren ville synes, det var fornuftigt at igangsætte egentlige politiske realitetsforhandlinger. Det ser det ikke ud til. Der er desværre heller ikke nogen muligheder, som jeg synes der er lukket op for her i dag.

Jeg vil gerne forsøge endnu en gang, og derfor vil jeg spørge ministeren, om han dog ikke er enig med mig i, at vi med hensyn til de videregående uddannelser nu er nået til den situation, at det ikke alene er rammebesparelser, vi skal i gang med, men at der forudsættes reelle politiske prioriteringer. Jeg er ganske enig med fru Lone Dybkjær, når hun efterlyser muligheder for, at vi kan komme i gang med den proces, og beder altså om og opfordrer undervisningsministeren til politiske realitetsforhandlinger, ikke bare en efterfølgende information.

Med hensyn til forskerrekrutteringsplanen vil jeg mene, at ministerens udspil ikke rigtig er kendt for folketingets uddannelsesudvalg, og hans nærmere tanker i forbindelse med denne rekrutteringsplan mener jeg det var ganske nyttigt om folketingets uddannelsesudvalg blev nøjere orienteret om, og jeg håber, at ministeren vil medvirke til en sådan dialog med udvalget.

Jeg håber ikke, at det, hvis de førte forhandlinger med Magisterforeningen ikke rigtig fører til noget, ender på samme måde som med gymnasielærerne, at man bare, efter at forhandlingerne lynhurtigt er brudt sammen, udsender et dekret. Det mener jeg ikke tjener noget fornuftigt formål, i hvert fald ikke på den måde, at man kunne sikre politisk kontinuitet. Jeg har den opfattelse, at både venstre og socialdemokratiet i mange år har været enige om, at det var meget, meget værdifuldt, at vi sikrede kontinuitet på undervisningsministerens område. Men det forholder sig åbenbart noget anderledes, når ministeren selv er kommet i stolen, og det beklager jeg meget.